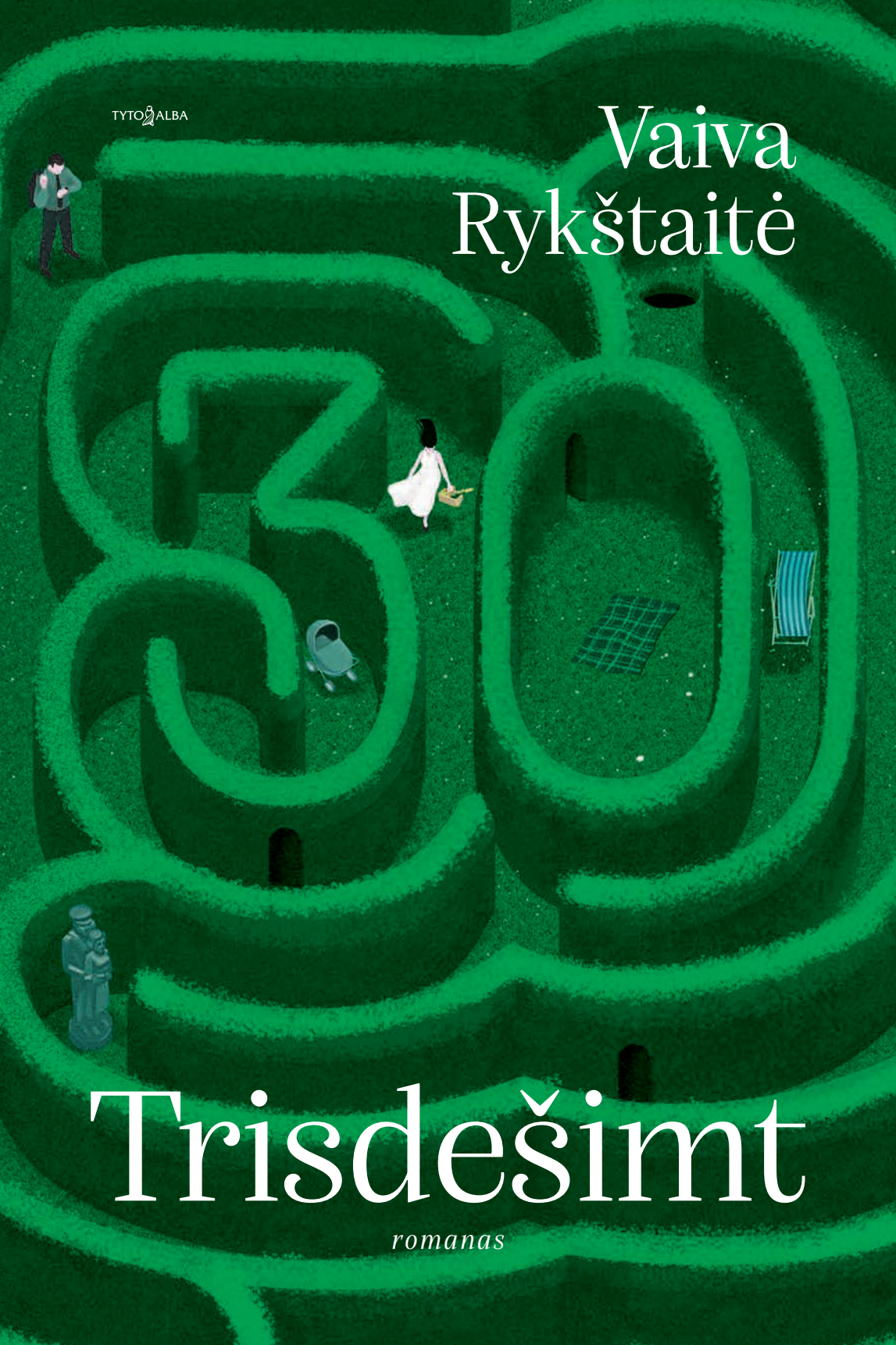

TYTO ALBA

Vaiva Rykštaitė

Trisdešimt

romanas

Vaiva
Rykštaitė

romanas

Trisdešimt

VILNIUS 2023

TYTO ALBA

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale [ibiblioteka.lt](http://biblioteka.lt).

Ši leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Vaiva Rykštaitė, 2017, 2023

© Lina Sasnauskaitė, viršelio iliustracija ir dizainas, 2023

© „Tyto alba“, 2017, 2023

ISBN 978-609-466-786-2

Išgirdusi ką sakant „stipri moteris“, tuoj pat prisimenu savo tetą Rožytę. Nors sakyti *prisimenu* šiuo atveju labai įžūlu, nes manęs pačios tuomet nebuvo nė sėklos. Bet kažkur skaičiau, kad iš tiesų dauguma mūsų praeities epizodų nėra prisiminimai *per se*, bet pasakojimais pagrįsti įsivaizdavimai. Taigi, šitą giminės iš lūpų į lūpas perduodamą istoriją girdėjau tiek kartų, kad galiausiai ji tapo gyvu ryškiu vaizdiniu mano pačios galvoje. Teta Rožytė, kaip visada, laku sutvirtintom standžiom garbanom, šviesintais potrupiais plaukais, išdidi sėdi zaporožiečio keleivio sėdynėje. Kiek ją pažįstu, greičiausiai tuo metu ji ištempusi veidą rožiniu lūpdažiu vedžiotūsi lūpas – bet nesu tikra, ar zaporožiečių atvartuose nuo saulės būdavo veidrodėliai. Tad, galimas daiktas, ji jau kurį laiką kuičiasi rankinėje, ieškodama veidrodėlio. Arba lūpų dažų. Arba nosinės – medvilninės, suglamžytos, aplipusios zefyro trupiniais. Zaporožiečio salone atsiduoda talku, prakaitu, tabaku ir saulėje besilydančia guma. Karšta, bet Rožytė nenori atidaryti langų – nenori, ir tiek. Ji dažnai užsispiria elgtis būtinai priešingai, nei norėtų jos *brangiausiai*. Pakėlusį akis Rožė pastebi, kad štai jos antras vyras Kazelis suka jau antrą ratą, vis nerasdamas progos išvažiuoti iš žiedo.

– Tu durnas ar apsimeti? – Rožytės skardus balsas visai nedera nei prie jos lūpų dažų, nei prie vardo.

Kazelis iki pat galo taip ir neapsirato – visada kiek krūptelėdavo vos jo žmonai nutraukus tylą.

Jis nieko neatsako, suraukęs susivėlusius apuokiškus antakius šį kartą pasiryžo tikrai išsukti, bet štai kelyje kaip tyčia pasipainioja naujutėlaitė volga, sekundžių reikalas, ir proga praleista. Kazelis prakaituoja.

– Ar galiu atsidaryti langą? – klausia bijodamas atitraukti rankas nuo vairo.

– O mane namo parvežti gali? Gali? *Bože moj nebesnyj...* – Rožytė stenėdama suka metalinę rankenėlę, bet langas atsidaro tik iki pusės.

Kazelis tuo metu jau suka ketvirtą ratą. Vėl praleidęs progą persirikiuoti į antrą juostą, pasiryžta pagaliau papypsinti.

– *Jobtvajumat!*

Ant skruosto pajutęs drauge su keiksmu užtiškusias žmonos seiles, Kazelis susigūžė ir prisimerkęs laukė kito žmonos veiksmo. Ji ilgai netruko.

– Stooooook, glušiau!

Kazelis, dar prieš akimirką bijojęs supykdyti aplinkinius vairuotojus, kaipmat sustojo pirmoje žiedo juostoje. Pavymui pasigirdo stabdžių cypimas. Mikliai įjungusi avarinį signalą Rožytė nuo užpakalinės sėdynės pasičiuopo gėlėtą skėtį ir po akimirkos lyg milicininkė, išdidžiai atstačiusi nuo karščio bei įtūžio sunkiai besikilnojančią krūtinę, jau reguliavo eismą. Vienu mostu sustabdžiusi automobilių srautą, sukamaisiais judesiais nurodė Kazeliui jo važiavimo kryptį. Jūdviejų zapukui pagaliau išsukus iš žiedo, Rožytei dar šmėstelėjo mintis nusi-

lenkti tiems žiopliams, lyg būtų artistė. Bet ji tik vos kilstelėjo smakrą ir pasileido į jos laukiantį mašiniuką. Kazelio širdis plakė triskart tankiau, nei žybsėjo avarinio signalo žibintai.

– Bet anuomet Rožytės niekas nevadino feministe. Ji buvo boba su kiaušais, ir tiek.

– Ar ji tau yra moters pavyzdys?

– Ne visai. Nemanau. Kartais norėčiau gal, bet nežinau...

– Gal gali paaiškinti plačiau?

– Aš visada svajoju būti ta, kuri ateina į barą ir klausia: „Vyrukai, ką gersite?“, tada nupirkti jiems brangaus viskio ir išduoti juos per šikną.

Daktaro J. C. Aleno veide nevirpteli nė raumenėlis. Jis tyli, įsitaisęs klasikine psichoterapeuto poza, sunėręs savo dailius ilgus pirštus. Pauzė šiek tiek per ilga.

– Aš tarsi noriu pažeminti vyrą... Vyrus, – sakau.

– Turi minty ką nors asmeniškai?

– Nežinau.

Jis tyli. Perkryžiuoja kojas. Gurkšteli vandens. Stebeilijasi man kažkur į tarpuakį.

– Kalbi apie pažeminimą... Ar tai savotiškas keršto troškimas? Atsilyginti tuo pačiu?

– Niekas negali manęs pažeminti, nebent tai bus mano vidinis apsisprendimas.

– Hmm?

Su ponu G. susipažinome Linos vaikų krikštynose. Jis kažkaip susijęs su Linos vyro darbu, matyt, svarbu, kad atskrido tokį kelią į Londoną. Gražus, o dar kai pasakė, kad domisi tapyba...

Būčiau permiegojusi su juo iš karto, bet man prasidėjo mėnės, o ankstų rytą jis jau išskrido namo, į Vilnių. Po savaitės grįžo į Londoną, šįsyk, sakė, tik dėl manęs! Prisimenu, kaip važiuodama pasitikti į oro uostą svarsčiau: pasibučiuosime ar ne? Nepasibučiavome. Jis trims dienoms apsistojo pas mane. Paliuko lagaminą vidury kambario ir išvažiavo „į centrą su reikalais“. Lauktuvių neatvežė. Laukiau vakaro. Paskambinau Linai. Ji supyko, sakė, kad jei nieko neišeis, tai gali pakenkti jos vyro darbui. „Neprasidėk“, – prašė. „Nesivelk, – patarė. – Kam tau reikia?“

O aš tikėjausi.

Jis grįžo pas mane pusę devynių. Juokais papriekaištavo, kad neparuošiau vakarienės. Būčiau paruošusi, jei būtų atvežęs lauktuvių. Seksas buvo geresnis, nei tikėjausi. Rytą jis vėl turėjo reikalų centre. Aš buvau pasiėmusi tris išeigines vien dėl jo atvykimo, bet nieko nesakiau. Išsiruošiau iš namų kartu su juo dar prieš aštuonias, lyg eičiau į darbą, ir pusę dienos tryniausi po vintažo parduotuves, gėriau kavą ir bandžiau išlaikyti veido išraišką „pas mane atskrido meilužis“. Paskambinau jam kokią trečią po pietų. Sakė, užsiėmęs, klausė, gal galiu rekomenduoti kokį gerą restoraną vakarienei.

– „The Ledbury“.

Ponas G. grįžo „namo“ pusę vienuolikos vakare. Laukiau jo nuo septintos, susiruošusi pagaliau paragauti „The Ledbury“ virtuvės – lietuviai vyrai visada apmoka sąskaitą, jiems tai atrodo normalu. Klausti „kur buvai?“ kartu gyvenant vos pusantros paros atrodė įžūlu. Todėl paklausiau:

– Kaip praėjo vakarienė?

– Nuostabi! Labai gera rekomendacija, patiko ir mano partneriams. Ačiū. Ką tu šiandien nuveikei?

Jis žinojo pasielgęs kaip paskutinis šūdžius, mačiau iš akių, bet mudu apsimetėme, kad viskas OK. Stengiausi atrodyti nerūpestinga, atkimšau butelį vyno, ir išmaukėme jį beveik tylo-
mis. Užsidariusi vonioje sukimšau du sumuštinis – nenorė-
jau išsiduoti laukusi jo vakarienės. Vėliau, jau atsigulusi lovon,
klausiausi, kaip jis turškiasi vonioje, valosi dantis, krenkščia,
tikriausiai paliko aptaškytas grindis... Tada išlindo visas kve-
piantis, įsitaisė šalia ir palinkėjo saldžių. Gulėjome nejudėda-
mi, įsitempę. Jis turėjo sąžinės šianakt prie manęs nelįsti. Jau
ir taip gerokai įskaudino... Ir aš, gulėdama šalia jo tamsoje at-
merktomis akimis ir stengdamasi kvėpuoti tik puse plaučių,
staiga viską supratau! Viską supratau! *Lįsti ir duoti?* Nesąmo-
nės! Nusmaukusi naktinių petnešėles priglaudžiau savo nuo-
gas krūtis prie pono G. spuoguočių pečių, ranka slysdama jo
papilve, kol pagaliau užčiuopiau tai, ko tikėjaisi.

– Tu nepyksti? – paklausė dusliu balsu.

– Pykstu. Bet seksas man nėra įrankis pykčiui išreikšti ar
vyrams bausti. Supranti?

(Nieko jis nesuprato.)

Viskas vyko blogiau, nei tikėjaisi. Jo pasitikėjimas savimi
buvo kažkoks aptirpęs. Užtat rytą nubudo žvalus, pabučiavo ir
paklausė, ar nenorėčiau kartu papietauti.

– Turiu reikalų, – sakiau jam ir išsipuošusi lyg į pasimatymą
išvažiavau pas Liną.

Lina, mano mokyklos laikų draugė, kaip ir pranašavo teta Ro-
žytė, – „tos negražios anksti susiranda vyrus, ir dar neblogus“, –
buvo iš klasės viena pirmųjų, kuri ištekėjo. Tą rytą trijų vaikų,
pilvoto programuotojo ir namo devintojoje Londono zonoje

išdidi šeiminkė pasitiko mane savo išpuoselėtoje pusanthro kvadratinio metro terasoje įsisprendusi rankas į šonus su pikt-džiugišku šypsniu veide. „Na na?“

Pas Liną aš atvažiuoju kokį kartą per mėnesį ir dar per visas krikščioniškąsias šventes. Ji mane vaišina šiltu maistu, aš ją – savo gyvenimo paskalomis. Nujaučiu, kad Hansas, putlus akiniuotas Linos vyras, norėtų manęs nemėgti – bet negali. Jie du nevartoja alkoholio, prierašiai augina savo tris pasiutusius pametinukus vaikus, perka tik *fair trade** gaminius, pažįsta savo kaimynus ir abu dievagojasi niekada neturėję vienos nakties nuotykiu (nors aš galėčiau jam papasakoti vieną Linos mokyklos laikų istoriją). Grįžęs po darbo ir radęs mane įsitaisiusią su vyno taure ant sofos, Hansas jau žino, kad man ir vėl nepasisekė meilės reikaluose. Ir nors, jo akimis, aš „vedu Liną iš kelio su savo vynais ir vyrais“, Hansas visada mielai išsiveda vaikus laukan ledų ar dar nežinau kur geri tėčiai šeštą vakaro vedasi savo vaikus. Geras vyras duoda žmonai laiko pabūti su prietranka drauge, kol aš srėbdama čia sriubą, čia savo atsineštą vyną, čia sriūbaudama, čia juokdamasi pasakoju, „kaip jis manimi pasinaudojo lyg viešbučiu su viešnamio paslaugomis“.

Hansas su mažyliais parguža apie devintą ir persimetęs su Lina žvilgsniais supranta: jam šiandien teks vienam maudyti vaikus. „Jauskis kaip namie“, – sako jis man susiruošus nakvoti ant sofos. Hansas neklausia nei kas man dabar nutiko, apsimeta ir nežinantis apie mano nuotykius su jo verslo partneriu. Šitą žaidimą mes nesitarę žaidžiame trise: apsimetame. Nors aš žinau, kad dar tą patį vakarą Lina, jaukiai įsiraususi į Hanso pažastį, išpasakos jam intymiausias mano gyvenimo smulkme-

---

* Sąžininga prekyba (*angl.*).

nas. Hansas apsimęs pakraupęs ir linguodamas galva tars „ji niekada neištekės“ ar ką nors panašaus, galiausiai į viską pažvelgs iš doro vyro žiūros taško ir pasiūlys veiksmų planą.

Rytą Lina gerdama arbatą garsiai „spėlios“, ką tokiu atveju patartų Hansas, bet vos jam įžengus į virtuvę sąmoksliniškai pakeis temą. Nuvežęs mane iki metro, Hansas palinkės man „ramybės ir drausmės“ ir visą dieną bus itin geros nuotaikos, pralinksminas ne tik mano gyvenimo tragikomedijos, bet ir gavęs naujausių hipsteriškų filmų ir knygų rekomendacijų. Ir vis dėlto per kitą barnį su Lina Hansas būtinai primins žmonai apie nenuoramą draugę ir šventą savo kantrybę, nors paslapčia lauks mano gyvenimo istorijos tęsinio.

Grįžusi namo su palengvėjimu atsikvėpiau pamačiusi, kad pono G. daiktų jau nebėra. Nepaliko jokio raštelio. Jokių dovanų. Po trijų savaitių nusiunčiau jam elektroninį laišką: „Niekšas.“ Jis neatsakė. Nusiunčiau dar vieną: „Noriu, kad žinotum: aš ant tavęs pykstu.“ Tada nelaukdama atsakymo jį ištryniau ir užblokavau.

– Hmm... Kaip tada jauteisi?

– Blogai. Bet juk tai ir bandau jums paaiškinti – aš pati pasirinkau jaustis pažeminta ir...

Tuo metu sučirpia priminimas psichoterapeuto telefone. Mūsų laikas baigėsi.

Laikas apskritai baigiasi. Meluočiau sakydama, kad nebijau. Viską įsivaizdavau kitaip. Kad bus kažkas rimto, kad aš būsiu kitokia. O čia tik nuomojamas kambaryukas, dvi poros brangių batų iš *eBay* ir tūkstančiai nuotraukų instagrame.

Kartą buvau sutikusi vyrą, kuris nežinojo, kiek jam metų. Tikrai. Net nežinau, kaip jį dabar vadinti – berniuku, vaikinui, vyrui, – atrodė jaunas, bet ir šita sąvoka gali tęstis dešimtmečius. Sakyčiau, nuo dvidešimt dvejų iki trisdešimt dvejų – štai taip jis atrodė. Maždaug. Bet, gerai pagalvojus, kuo dvidešimt dvejų metų veidas skiriasi nuo dvidešimt vieno? Arba trisdešimt dvejų nuo trisdešimt trejų? Vadinasi, jam galėjo būti dvidešimt vieni arba trisdešimt treji. Bet tikrai ne aštuoniolika. O kas nutinka žmogui, kad apie jį staiga galima pasakyti „tikrai ne aštuoniolika“?

Išmintis akyse?

Labai norėčiau.

O man jis pasakė: „Tau dabar tai jau tik viską stangrinti ir plekšnoti. Tavo era baigiasi. Esi *long life milk**.“

Auč.

Arba kitas posakis: „Nėra valčių.“

Ne vilčių – valčių. Nes paskutinis traukinys jau nuvažiavo. Bet ir į valtį neįlipau.

O kas dabar?

Vieną kartą mane rodė per LRT. Gavau tik kokias aštuonias minutes tiesioginio eterio, bet, aišku, paskambinau Rožytei, tėvui ir bičiuliams iš anksto. „Žiūrėkite!“ O po laidos – geriausiai draugei Linai:

– Na, ir kaip (atrodžiau)?

– Viskas puiku, nenusišnekėjai, bet, žinai, atrodai ten kažkokia vyresnė... Na, nesupyk, bet atrodai kaip jau *tokia apie trisdešimt...*

---

* Ilgo galiojimo pienas (*angl.*).

(Kvantinis šuolis)

„Vaikystės draugė yra žmogus, kuris visada tave matys taip, kaip atrodei paskutiniaisiais mokyklos metais.“ Nepamenu, kas taip pasakė, bet tada perskaičiusi frazės nesupratau – nes būtent ten ir buvau. Dvyliktoje klasėje. Norėjau atrodyti vyresnė. Laukiau, kol prasidės gyvenimas. Prasidėjo. O dabar, atrodo, bus įvykęs kažin koks kvantinis šuolis.

Mano gimtajame mieste yra toks baras vaiduoklis. Kas keletą metų jis keičia pavadinimą, keičiasi jo savininkai – perdažo sienas, įrengia kitokį apšvietimą, kartais jis migruoja iš vieno rajono į kitą, bet esmė išlieka ta pati. Tai kiečiausias baras mieste, kur penktadieniai švenčiami laikantis nerašytų, bet griežtų ritualų šlovinant gyvenimo džiaugsmo dievus, alkūnėmis braunantis į šokių aikštelę, o žmonės prakaituoja vilkėdami geriausiais savo drabužiais. Ten lankytis pradėjau būdama dar vienuoliktokė, tam rankinėje visada nešiojau *padirbtą* mokinio pažymėjimą ir tikėjau apsaugininkų kvailumu; ten mano gražiausi prisiminimai besidažant lūpas palinkus prie kriauklės tualete, viena akimi nužvelgiant šalia besistaipančias mergiotes ir galvojant: „O aš už jas gi gražesnė!“ Ten vyrai man pirmą kartą kažką nupirko. Vieną kartą priėmiau kokteilį iš tokio pliko storulio, paskui jis baisiai pyko, kad nevažiavau su juo namo.

Pirmą kartą laiko kilpoje atsidūriau būtent bare vaiduoklyje, trumpam grįžusi iš Londono, tuo metu, kai kava išsinešti man jau nebebuvo per brangi, bet dar nenaudojau paakių kremo. Visi stovintieji prie baro buvo jaunesni už mane. Vyrai man nieko nepirko. Smulkutės panelytės straksėjo aplinkui su sportiniais bateliais. Mano blizganti palaidinė staiga pasidarė ankšta ir ne-

begraži. Tualetė dažydamasi lūpas vengiau merginų žvilgsnių. Kas mano gyvenime vyko vėliau, sunku pasakyti, atrodo, nieko ypatingo nenuveikiau, nieko nespėjau, išskyrus tą kartelį pasirodyti per televiziją. O tada paskambinu Linai ir atsakau:

– Bet, brangioji, juk mums ir YRA apie trisdešimt!

Ji padėjo ragelį. Nuo dvyliktos klasės nė kiek nepasikeitė.

O tada?..

Viskas prasidėjo nuo interneto. Ne įvaizdis – sąrašai. Prisimerkusi mirguliuojančio naujienų srauto akistatoje pradėjau skaityti tik antraštes ir horoskopus. Ieškojau ko nors apie save. Dešimt geriausių vietų atostogauti. Penki produktai, padedantys lieknėti. Septynios priežastys, kodėl vyrai ir moterys nesusikalba. Dešimt laimingų žmonių įpročių. Trys sėkmės paslaptys. Dvidešimt požymių, kad jis tavęs nemylė. Penki populiariausi šalies politikai. Pasakyk nors vieną priežastį, kodėl turėčiau skaityti visą straipsnį. Permetu akimis sąrašuką – ir viskas aišku. Avokadai ir omega-3, punctualumas, šypsena, žemėlapiai, kairysis ir dešinysis smegenų pusrutuliai. „Mokslininkų teigimu“, pasaulyje ne tiek jau daug naujienų, kaip atrodo. Tik srautas, kurį visada galima supaprastinti suskaidžius punktais. Sąrašas tapo priimtinausiu žanru, kurį, kaip ir visa kita, ką daro sėkmingieji, būtina perkelti į gyvenimą.

Būtina suspėti viską atlikti iki... (bijau ištarti tą žodį)

Trisdešimties.

Nes tada?

– Gimdyti vaikus jau nelabai sveika.

– Iki šešių ryto jau nepasėdėsi.

– Vyras nori jaunesnių.

– Kas tave priims be patirties?

(Nerandu jaustuko, išreiškiančio garsą nuryjant seiles.)

Baigti mokslus. Ištekėti. Padaryti karjerą. Pa(si)daryti visus vaikus. Apkelti pasaulį (bent jau nuskristi iki Turkijos). Parašyti knygą (nors receptų). Įsigyti nekilnojamojo turto. Įsigyti kilnojamojo turto. Tapti vis sunkiau kilnojamuoju turtu. Eilės tvarka nesvarbi, ir ne viską būtina nuveikti – reikia pasirinkti tris. (Paskutinio rinktis negalima, čia *bonusas* kiekvieno gimtadienio proga.) Bet šitie žygdarbiai turi būti atlikti iki trisdešimties. Kas bus vėliau – nežinau. Turbūt bus blogai. Arba nebus nieko, t. y. gyvenimo. Kaipgi galima gyventi jį, nesutvarkytą?

Aš dar galiuuuuuu!!!! (Jei būčiau vyras, muščiau kumščiais į krūtinę, bet dabar, prieš pat menstruacijas, skauda krūtis.)

Aš dar galiu.

Nežinau ką – gal bėgti paskui nuvažiuojančius traukinius, vaikytis praeities vaiduoklius, bet kažką veikti juk reikia, kai lieka vos *vieni metai iki trisdešimties*.

Aplinkiniai dažnai teigia, kad moteriai iki trisdešimt reikėtų kažkur suspėti, ką nors jau būti nuveikus, nusipirkus, pagimdžius. O jei nespėjai – kas tada? Artėjant šiam neva lemtingam gimtadieniui, romano herojė Jurgė ieško savęs, meilės ir gyvenimo prasmių Londone. Tuo tarpu paraleliškai, lyg Jurgės svarstymų paikumo atsvara, veriasi sudėtingas jos prosenelės gyvenimo tarpnis tarpukario Kaune.

Kadaise, rašydama šią knygą, pati jutau amžėjimo nerimą. Tačiau jis tetruko tol, kol atsigrežiau į vieną svarbiausių savo giminės moterų – Salvinę Jasiunskienę. Būdama tokio pat amžiaus, kokio sulaukusi aš svarsčiau, ką man mylėti ir kuo būti, kai užaugsiu, prosenelė gimdė per bombardavimus, slapstėsi nuo persekiojimo ir neteko beveik visko, kas jai buvo brangu. Kuo labiau domėjausi jos gyvenimo istorija, tuo stipriau suvokiau, kokia likimo malonė yra tiesiog ieškoti savęs, kai visa kita iš tiesų jau turi.

Vaiva Rykštaitė

Romanas „Trisdešimt“ 2018 m. apdovanotas Kazimiero Barėno literatūrine premija. Jūsų rankose – antrasis, po septynerių metų pasirodęs, šios knygos leidimas.

„Trisdešimt“ – skiriamoji juosta tarp to, kas buvo, ir to, kas yra. Tarp lūkesčių ir realybės. Vietomis net skausmingai atviras, bedantis į visuomenės ydas ir klaidas, tokias bendražmogishkas, tokias pažįstamas. Nes romane viskas taip artima ir tobulai suprantama. Kiekvienam, kuris bandė kur nors pritaip. Kiekvienam, kuris bandė save pakeisti. Kiekvienam, kuris vis tikrina savo paties galiojimo laiką – ar jau? Kuris ieško egzistencijos paribių ir užribių, balansuoja ant ribos ir tuo pat metu tiek bijo nukristi, tiek laukia laisvės, kurią jauti tik krisdamas.

© Jon Bodhi

Vaiva Rykštaitė – filosofijos magistrė, populiarių knygų suaugusiųsiesiems ir vaikams autorė, tinklaraštininkė, LRT skiltininkė, Rašytojų sąjungos narė, kurso „Kaip parašyti ir išleisti knygą“ kūrėja ir mentorė, daugiavaikė mama, meilės emigrantė, jau dešimt metų namus kurianti Havajuose.

Patricija Tilvikaitė
tinklaraštis book.duo

ISBN 978-609-466-786-2

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt